

In memoriam

Stasys BUTKUS

(1940–2024)

Šiaurys nusinešė Stasiuką. Kilstelėjo virš milžiniško šimtamečio Kiemėnų pakrastyje stovinčio ąžuolo, stabtelėjo prie senosios mokyklos, į kurią kažkada skubėjo jo sūnūs Vaidas ir Ričardas, pralėkė pro kiemėniečių sodintą bei puoselėtą parką ir nunešė amžinybėn.

Stasys Butkus, kurį visi aplinkiniai iki paskutinės akimirkos vadins Stasiuku, gimė Kelmės rajone, tikrame Dievo užantyje – šalia amžinai sraunios Dubysos ir į dangų šaunančių baltų Palendrių šv. Benedikto vienuolyno bokštų. Penktas Butkų šeimos sūnus augo darnioje, žmogų bei Dievą gerbiančioje šeimoje.

Pokario nepriteklis, pro šalį vežimuose į tremtį riedantys kaimynai, krauju ir prievarta diegiama „naujoji tiesa“ – bus pačios svarbiausios mažojo Stasiuko asmenybės formavusios pamokos, kurių jis neužmirš niekada.

Po tarnybos sovietų armijoje Stasiukas penkerius metus dirbs Kražiuose ir kartu Klaipėdos žemės ūkio technikumė studijuos agronomiją.

Ten, žemaičiuose, jis sutiks Ireną. Su ja atkeliaus į Kiemėnus ir čia, žmonių bei Dievo akivaizdoje, santarvė gyvens pusę amžiaus. Ji jam padovanos du sūnus. Jis jai – beatodairišką ištikimybę ir meilę. Kai klastinga liga pasiglemš Ireną, mirs ir dalis Stasiuko.

Kiemėnų kolūkio brigadininkas, Šakarnių fermos vedėjas, Kiemėnų apylinkės vykdomojo komiteto, Saločių apylinkės pirmininkas, viršaitis, bibliote-

kininkas, rajono tarybos deputatas. Su žmonėmis ir žmonėms – toks buvo Stasiukas.

Prasidėjęs Atgimimui, nė akimirką nedvejodamas prisijungs prie Sąjūdžio ir su bendraminčiais vos per tris mėnesius atstatys Laisvės paminklą Saločiuose.

2003 metų vasario mėnesį grupė iniciatyvių Kiemėnų kaimo žmonių įkurs bendruomenę. Stasys bus vienbalsiai išrinktas jos pirmininku. Tais pačiais metais Pasvalio krašto bendruomenės susijungė į rajono bendruomenių sąjungą. Stasiui bus patikėtos šios sąjungos pirmininko pareigos.

Nuoširdumas, pareigingumas, rūpestingumas, pasiaukojimas bendruomenės reikalams – tai vis Stasiukas.

Nors nemėgo daugžodžiauti, užtat puikiai liejo mintis popieriuje. Daug gražių žodžių ir atsiminimų išguldė knygelėse „Namišių seniūnija“, „Jie džiugina mus“, „Atsidūsėjimai prie kanauninko Aleksandro Štombergo kapo“, „Kurtas kelelis pilkas nuves“.

Viename iš paskutinių savo interviu Stasiukas pasakys „Visą savo gyvenimą skyriau šalia esantiems žmonėms – bendruomenei ir šeimai. Tai pats didžiausias mano turtas.“

Tegul būna lengva žemelei šiam turtingam žmogui.

Pasvalio rajono bendruomenių sąjungos nariai

